

КОНТРОЛЬНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 30 липня 1987 року

№ 91 (3910).

Ціна 2 коп.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

УРОЖАЙ-87

Звіти і вибори в комсомолі

Бюро обкому ЛКСМУ

прийняло постанову про проведення звітів і виборів у комсомольських організаціях області.

У зв'язку із закінченням строків повноважень комітетів комсомолу, передбачених Статутом ВЛКСМ, у комсомольських організаціях області (крім учнівських загальноосвітніх шкіл) вирішено провести звіти і вибори у такі строки: у серпні-вересні 1987 року — збори в комсомольських групах, цехових, дільничних, бригадних, факультетських, курсових та інших організаціях на правах первинних; у вересні-листопаді 1987 року — збори в первинних комсомольських організаціях.

На звітно-виборних зборах треба глибоко й всебічно проаналізувати роботу кожної комсомольської організації по виконанню рішень січневого і червеневого (1987 р.) пленумів ЦК КПРС, XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду ЛКСМУ України.

Міським, райкомом, комітетом комсомолу необхідно в ході звітів і виборів підбрати про наведення порядку в обліку членів ВЛКСМ, сплаті членських внесків, підвищенні персональну відповідальність комсомольців за порушення правил обліку членів ВЛКСМ. Слід широко залучати комсомольців до проведення звітно-виборної кампанії.

Продовжувати роботу по поліпшенню стилю, форм і методів діяльності комітетів комсомолу, рішуче поборювати формалізм, бюрократизм і заорганізованості в роботі комсомольських організацій, розвивати принципи демократії в усіх ланках їхньої діяльності. Треба підвищити роль виборних комсомольських органів.

До складу виборних органів на всі ділянки комсомольської роботи треба висувати молодих людей, які володіють високими політичними й ідейно-моральними якостями, почуттям нового, уміють постійно спілкуватися з молоддю, користуються в неї авторитетом.

Редакції газети «Молодий комунар», молодіжний редакції обласного радіо і телебачення, у місцевій пресі рекомендувати широко висвітлювати хід звітно-виборної кампанії в комсомолі.

Радують цьогорічні жнива хліборобів колгоспу «Маяк» Знам'янського району. Вони вже завершують косовицю ячменю. Культура ця вродила на славу: із кожного гектара тріпівські механізатори збирають по 40—45 центнерів зерна.

Лідерство в соціалістичному змаганні на жнивному полі міцно утримують досвідчені комбайнери А. І. Чемерис та Г. Ф. Чернецький. Кожен з них вже на молотив понад 2000 центнерів хліба. А помічники у правоплангових працюють недавні випускники

місцевої десятирічки Володимир Рескаленко та Олександр Меліщук.

На знімках: помічник комбайнера Сергій ШАСЛИВИЙ; агрегат за роботою.

Фото В. ГРИБА.

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНОЇ НИВИ

ОБЛАСНЕ СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ НА ПРИЗ «ЗОЛОТИЙ КОЛОС» ОЧОЛЮЮТЬ:

Серед молодих комбайнерів, які працюють на: «Дон-1500»

Олександр ШВЕЦЬ із радгоспу «Устинівський» Устинівського району — з площі 260 гектарів намолотив 7200 центнерів зерна.

СК-6

Микола САВРАНСЬКИЙ з колгоспу імені Карла Маркса Добровільського району — з площі 214 гектарів намолотив 5952 центнери зерна.

СК-5

Микола ВОРОНА з колгоспу імені 40-річчя Жовтня Петрівського району — зібрав зернові на 124-гектарній площі, намолотив 4058 центнерів зерна.

Микола КРАВЧИНА з колгоспу «Рассвет» Бобринського району — з площі 207 гектарів намолотив 3867 центнерів зерна.

Серед молодих жатківців: Валерій ХОРОШУН з колгоспу «Рассвет» Бобринського району — жаткою ЖВН-6 поклав у

вазки зернові на 354 гектарах.

Володимир НЕЗГОДЗІНСЬКИЙ з колгоспу імені Крупської Гайворонського району — жаткою ЖРС-4.9 скошив хліба на 242 гектарах.

Серед молодих водіїв: Іван ІОВНИК із радгоспу «Устинівський» Устинівського району — автомобілем «ГАЗ-53» перевіз 7200 центнерів зерна на відстань 10 кілометрів.

Віктор КОРЕЦЬКИЙ з колгоспу «Шлях до комунізму» Добровільського району — автомобілем «ГАЗ-53» перевіз 7234 центнери зерна.

Василь ГРИГОР'ЄВ з колгоспу імені Ілліча Новгородківського району — автомобілем «ГАЗ-53» перевіз 4421 центнер зерна і виробив 4620 тонно-кілометрів.

ОЛЕКСАНДРІЯ. Комсомолець Юрій Рижков після закінчення середньої школи і здав документи до Олександрійського СПТУ. А нині він разом з батьком Василем Григоровичем збирає врожай у колгоспі імені Енгельса. Від їхнього «Колоса» комсомолец Віктор Руденко вже перевіз на

тік майже 4000 центнерів зерна.

ВІЛЬШАНКА. На цьогорічних жнивках у господарстві району працює шість сімейних екіпажів. Першість серед них утримує екіпаж у складі М. К. Яковлева і його сина комсомольця Володимира з колгоспу імені Димитрова. «Нивою» вони вже намолотили понад 4000 центнерів зерна.

СВІТЛОВИДСЬК. Ударно живують у колгоспі «Дружба» комуніст В. М. Сльота і його син комсомолец Сергій — учень Олександрійського СПТУ. Комбайном «Нива» вони на обмолоті хлібів постійно виконують норми виробітку на 130—140 процентів. Екіпажу вручено подяку міськомкому Компартії України.

ЯКЩО ЗАБУТИ ПРО ФАНФАРИ...

Бригаду слюсарів-складальників Юрія Яриша добре знають у виробничому об'єднанні «Червона зірка». Комсомольсько-молодіжний колектив працює на єдиний наряд, практично всі його члени входять до числа правофлангових індивідуального соціалістичного змагання. Прогнози трудового сусперництва під девізом «План двох років п'ятиріччя — до 70-річчя Великого Жовтня!» свідчить хоча б той факт, що бригада ще в червні завершила виробничу програму 1987-го.

Погодьтеся, що добити таких результатів без високої організації трудового процесу практично не можливо. Отож, зустрівшись із бригадиром, я сподівався дізнатися про «секрети» професійної майстерності, якими випереджати час. Та розмова з Юрієм Яришем потекла в іншому руслі. Керівник КМК Ю. Яриш мову про недовідані, які мають місце в дільниці складання со-

складальників цеху № 18, про нехтування запитами робітників.

Насамперед, на відсутність стабільного ритму в цеху варто було б звернути увагу його керівників. Як правило, молодим робітникам наприкінці кожного місяця доводиться звертатися до горезвісної штурмівщини. Так було і в червні. Знову підвищили складальників поставили з кожним місяцем нові завдання. Простіше кажучи, змінюють не менше двох годин. Тому й доводиться хлопцям надолужувати відставання, залишаючи в цеху після роботи.

У бригаді (вона працює на єдиний наряд із застосуванням КТУ) існує негласний принцип: «Один за всіх, і всі — за одного!». Саме взаємодопомога допомагає А. Лісничому, В. Чорному, О. Головяку, В. Гусейнову, А. Демешку та іншим членам КМК пра-

ТРУДОВИЙ РИТМ XII П'ЯТИРІЧКИ

цювати якісно, оволодіти суміжними професіями.

Готуючись до переходу на нові умови праці, повинні господарювати і самофінансувати, механізатори знову і знову замислюються над тим, як позбавитися недоліків і прорахунків в організації праці. Так, наприклад, керівництво цеху, часто не радячись із бригадою, не знаючи конкретних місцевих обставин, забирає «на пролив» то аварію, то слюсаря.

Керівник КМК Ю. Яриш говорить і про «розширення» обладнання, яке потребує капремонту. На дільниці складання соціальних останнім часом була введена тільки одна нова лінія. Тим часом, більшість верстатів потребує капремонту. Попри це, коли вийдуть із ладу два з трьох верстатів. Попри це, коли вийдуть із ладу два з трьох верстатів. Попри це, коли вийдуть із ладу два з трьох верстатів.

поліпшити роботу механізаторів шляхом удосконалення як технічного, так і людського фактора.

Негативно позначається на настрої людей і відсутність належних побутових умов.

Четверо наших хлопців, — розповідає бригадир, — мешкають в гуртожитках. І мене турбує питання їхнього харчування. При тримісному режимі роботи вони повинні бути своєчасно і висококалорійним. Проте, якості страви, які пропонує на вечерю їдальня № 135, не задовольняє робітників. У гуртожитку № 2 буфет зранку не працює, а в гуртожитку № 3 його взагалі немає.

Про все це добре відомо адміністрації цеху (до неї робітники звертались неодноразово), однак вирішення виробничо-побутових проблем затягується.

Р. ЛЮБАРСЬКИЙ, громадський кореспондент «Молодого комунара», м. Кіровоград.

НТТМ

Пошук відзначено

Нещодавно в обкомі ЛКСМУ України відбувся семінар інструкторів міськомів та райкомів комсомолу, голів рад молодих вчених та спеціалістів з питань розвитку науково-технічної творчості молоді. Основну увагу було звернуто на створення центрів НТТМ у всіх містах і районах області.

Згодом відбулася зустріч за «круглим столом», у ході якої досвідчені роботи по розвитку науково-технічної творчості юнаків та дівчат поділилися інструктор Олександрійського міському комсомолу І. Лебідь, інструктор Кіровоградського міському комсомолу м. Кіровограда К. Очеретяний, заступник голови ради молодих спеціалістів виробничого об'єднання «Червона зірка» О. Ткаченко.

Учасники семінару схвально зустріли повідомлення про те, що бюро ЦК ЛКСМУ та президія Української республіканської ради ВТБВ присвоїли звання «Кращий молодий винахідник України» асистенту інституту сільськогосподарського машинобудування Ю. Алексєєву та «Кращий молодий раціоналізатор України» начальника техбюро одного з підприємств Світловодська А. Дяченку. Так відзначено творчий пошук молодих новаторів.

У роботі семінару взяв участь секретар ЦК ЛКСМУ України В. Барабаш, О. ШТАДЧЕНКО.

ДІЯЛОСЯ ЦЕ НА СЕЛІ

ПЕРЕКЛИК
ПОКОЛІНЬ

ФОТОКОНКУРС «МК»

Як тільки виповнилося мені чотирнадцять років, вступив до лав Ленінського комсомолу. Було це в лютому 1929 року. Село Велика Віска, тодішній райцентр, налічувало вісім щойно створених колгоспів, у яких налічувалося близько 1600 членів.

Пам'ятаю, до нашого колгоспу «Правдинський шлях» прибув представник РК ЛКСМУ Іван Гудца, який зібрав нас, місцевих комсомольців на організаційні збори. Керував ними двадцятип'ятирічний Григор'єв.

Згодом мене було висувано на роботу інструктором райкому. Там дізнався, що в місцевому колгоспі імені Кірова понад вісімдесят юнаків і дівчат комсомольського віку, а комсомольців немає. Тож попросився у секретаря РК ЛКСМУ Семена Шапирова для організації осередку.

В райкомі погодився. За призначенням звернувся до голови колгоспу Н. С. Баніловки. Після деякого роздуму запитав мене: «Ким же будеш керувати, хлопче, коли я

комсом'як жодного комсомольця?».

— Нічого! — відповів я. — Невзабачу у нас буде хороша організація. Запачайно, це без вашої допомоги.

Вийшов з робочого кабінету голови і вже, йдучи додому, замислився: що робити і з чого починати, коли ні клубу, ні хаті-читальні нема. Іде зібрати молодь. Тим часом хлопці і дівчата вчорами (я діло було ввечері) сходились на так звані дозвітки.

Наступного вечора я й рушив туди, до хати тітки Марини. Коли відчинив двері, на мене, мов з димаря, повалила тютюпоявий дим. Хоч сокиру вишай, подумалося.

— Ну, що скаже комсомольця? — почувся з кутка.

— Я домовився з головою колгоспу про спорудження клубу. Для цього нам з вами дозволено використати стару куркульську комору...

Через два тижні оголошення закликали молодь на відкриття клубу.

Веселились хлопці й дівчата. З ними радів і я. За кілька днів до райко-

му ЛКСМУ повів Грицька Циганаша, Сергія Сиротюка, Євдокію Шиш, Жешо Бобрини, Дем'яна Решепова... Там їх прийняли в комсомол.

На організаційних зборах ми обрали бюро осередку. Для роботи правління колгоспу виділили комсомольську кімнату, яку ми самі й обладнали. Там же створили хату-читальню.

На своїх зборах ми вирішили організувати комсомольсько-молодіжну польову бригаду. Правління колгоспу схвалило нашу ініціативу. Спланували все до дрібниць до початку весняно-польових робіт.

Яка бригада першою щодня виїжджала на поле? Комсомольсько-молодіжна! Хто останнім покидав поле? Комсомольці.

У клубі, хаті-читальні регулярно проводились політзаняття, видавалися бібліотечні книги. Раз на п'ять днів виходила стінка «Колгоспник». До лав комсомолу потяглася неспівка молодь.

М. ДОРЕНКО,
ветеран війни та праці, персональний пенсіонер.
м. Новоукраїнка.

«Будемо — як ви». Про сільські професії молодшим школярам СШ № 1 розказує ветеран праці, делегат XXVII з'їзду Компартії України **Г. І. ТКАЧЕНКО.**
Фото **М. АДАДІМОВА.**
с.мт Новгородка.

НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ: ПРОБЛЕМИ І СУДЖЕННЯ

«ЗА ЗДРАВІЄ» І НЕ ТІЛЬКИ...

Агітаційно-художня бригада районного будинку культури приїхала на село. В радгоспі «Устинівський», де проходила того дня зустріч депутата районної Ради народних депутатів Г. І. Мусенка з виборцями, відбувся й виступ самодіяльних артистів. Справді артистично, за словами директора Устинівського РБК Д. Ф. Лихоступа, вела програму концерту комсомолка Галина Лихошерстова, вражає слухачів своєю грою на баяні Микола Ужва, торкав найтонші струни в душах слухачів сопілка Іван Левіцький... Одним словом, виступ удался на славу. У ньому, до речі, брав участь і сам депутат, у якого, кажуть, гарний баритон. Так от, розповідь про це можна було б обірати на такий солодкий ноті, ніби й не логічним проти істини. Бо виступ справді відбувся, пройшов на хорошому виконавському рівні, а потім аматори виступали ще раз — з радгоспу «Устинівський» агітаційно-художня бригада рушила в одне із сіл птахофабрики «Сагайдацька»...

І знову — успіх. Та чи й могло бути інакше, коли колектив аматорів складають інструктор-методист РБК, секретар комсомольської організації райвідділу культури Г. Лихошерстова, методист РБК з музики М. Ужва, полярні завідувачі відділом культури І. Левіцький... Та й Г. Мусенко, чий спів має особливий успіх, не чужий культурницької лави: донедавна сам очолював райвідділ культури.

І можна було б лише подякувати культурним, якби цей та інші виступи агітаційно-художньої бригади районного БК не були красномовними ілюстраціями участі (а точніше — неучасті) мешканців Устинівки й району в роботі культурно-освітніх закладів. Тобто — заклади ці існують самі по собі, а народна творчість — трохи збоку. Втім, доваго так продовжуватись не могло. І тому з плином часу та не без впливу молодіжної моди місцеві культурні мусили зробити і зробили резерас...

...У БІК РОКУ

Ок, ці вже танці! Так і кохаться сказати про них щось хороше. Танці — це рух, краса, молодість. Врешті, це масовість. Вокально-інструментальний ансамбль припинив своє існування? Не біда! Є потужна магнітофонна техніка, є розтиражовані добровільними переписувачами записи... Отже — танці!

Жаль, звичайно, що й на танці в районний будинок культури приходять небагато людей. Влітку на танцювальну починати танцювати тільки як стемніє — тобто годині о дев'ятій. Чого не раніше? Соромляться... І правдиво роблять, бо що то за танці — суцільне дригання. Правда, якимсь одним хлопцем з міста показував, як танцювати брейк, але ж за раз не навчишся. Та й умов нема...

Все щойно сказане — це есенція, таж би мозити, нарікань, молодих учас-

ників танцювальних вечорів у РБК. Тих, хто з усіх сил — за «культурення» Устинівки. Тільки не знають, як цього досягти. Зате мають чіткі культурні орієнтири. Ось хоч би й такий: «Кіно про Пушкіна в кінотеатрі показують, — говорила двадцятидворічна дівчина з вищою освітою. — Хто на нього піде? Кому воно треба?».

Отже, кіно відпадає. Лишаються танці під магнітофон, які організовують двоє молодих працівників РБК — Юрій Криворучко та Олександр Заїка. Хлопці старіються, але що поробиш, коли так звані «сучасні танці» в устинівському варіанті — це не той ґрунт, на якому могла б розквітнути культурність, не кажучи вже про культуру.

ПОТРІБНА ПІСНЯ

— Не хочу говорити погано про нашу молодь, — сказав із цього приводу інструктор відділу пропаганди й агітації Устинівського райкому партії О. М. Рудь, який відав питаннями культури, — але складається враження, що багатьох молодих людей на сьогодні найбільше цікавлять два слова — «рок» і «секс»... Чому так виходить? Причин багато. Одна з них — байдужість до культурних надбань власного народу. Відстороненість від культури вже батьків сьогоднішніх 16—20-літніх, що й привело молодь до безініціативності та бездіяльності культурних закладів до духовної всеїдності: якщо поле не засіяти добрим зерном, то на ньому неодмінно виросте бур'ян... А потім — які люди у нас нерідко приходять працювати в культуру? Серед них, на мою думку, налто багато таких, що обирають собі фак культурцівка не за покликом серця, а з меркантильних міркувань... Все-таки робота «чиста», престижна. Правда, зарплата малювата, квартирні проблеми допікають. Та й знань не завжди вистачає (носієм культури за три роки навчання в культурно-освітньому училищі не станеш, якщо раніше не налто нею цікавитися). Однак є прекрасний порятунк — виручить той самий рок, який через свою примітивність доступний усім...

РОЗДІЛ САКРАМЕНТАЛЬНИЙ — ТОБТО ТРАДИЦІЙНИЙ

Мені здається, що саме ці слова найкраще відповідають змістові даного розділу. Мова — про кадри для культури, про тих, кому світломистика та інші атрибути сьогоденної музичної моди не заступили долі народної пісні, танцю, обрядовості. На жаль, слова про їхнє збереження й розвиток давно стали звичною лексичною конструкцією, яка нікого не зачіпає за живе, козацькою мимом свідомості. І що частіше ми байдуже повторюємо ці слова, нічого не зробиши для їхньої реалізації, то більше

культурних цінностей втрачаємо. А з ними втрачається й повага до самого культурця, зникає його потрібність. Бо й справді — навіщо він, коли легким рухом руки можна увімкнути магнітофон?

Чи не через почуття своєї непотрібності на культурницькій ниві району нещадний методист по драмі, випускниця культурно-освітнього училища М. Носовець майнула аж у місто Партизанськ, що в Приморському краї? Поїхала, звякне, працювати не за фактом, а робітницею на будою.

— Дуже нас підвела Маргарита, — бідається з цього приводу директор Д. Ф. Лихоступ. — Адже ми були вже поставили з нею «А зорі тут тихі» за

п'єсою Бориса Васильєва, тепер же вся робота пропала!

Як би там не було, але «катеча» Маргарита свідчить багато про що. Бо відбувалася вона на фоні гострої нестачі кадрів культурцівників у районі, при відсутності хоч якогось інтересу молоді до народної творчості. Нерідко зовсім без глядачів проходять огляди художньої самодіяльності в райцентрах. В багатьох селах, де не так давно гордилися багатством народних традицій (Ганно-Леонтовичеве, Садки, Ганно-Требинівка, Криничувка), нині в культурному побуті колгоспників куди рідше оживають народні пісні й танці. Молодь все менше дбає про їхнє збереження, про їхнє нове життя на сцені колгоспного будинку культури, в клубі за інтересами... Чому так? Адже смішно було б змушувати людей любити те чи інше мистецтво на тій підставі, що воно наше, рідне. А може, одна з причин — це вплив соціальної ситуації в тому чи іншому колективі?

З ВІДОМА ГОСПОДАРНИКА

Відповіді ствердно на попереднє запитання, ми не дуже помилилися. Істина знову-таки стара й загальнозвідома: духовне буття залежить від матеріального. Творчість не можна викликати вказівкою або директивією, вона має стати потребою. І, напевно, є такою для багатьох рядових колгоспників хоч би й у колгоспі імені Леніна — одному з кращих у районі. Та чи випадково в Устинівці сумно жартують, що самодіяльні артисти з цього економічно міцного господарства, яке очолює людина авторитетна й шанована, — М. І. Гайдадим, завжди ходять до райцентру пішки? А все через те, що не дозволяє голова дарма ганяти транспорт, бо, мовляв, у колгоспі треба не співати, а план давати. Щодо плану заперечити важко, а от щодо співати... Звідколи це ми почали протиставляти господарський розвиток духовному?

Втім, можна навести й інші приклади з того ж району. Он директор птахофабрики «Сагайдацька» С. М. Бродовський і сам у хорі співає, і своїх спеціалістів до цього заохочує. Шкоди від того, як самі розумієте, ніякої. А от користь є, і не стільки матеріальна (ті в даному випадку важко визначити), скільки моральна. Люди живуть цікавіше, змістовніше. Та й пісня теж живе між людей, в народі.

І ПЛАН ДАВАТИ, І СПІВАТИ

А таланти в Устинівському районі є, як і скрізь по нашій співчій землі. Не тільки люди старшого віку шанують створене народом.

— Недавно був на весіллі в селі Криничувці, — розповів другий секретар райкому ЛКСМУ Ю. Швигол, — так мене буквально вразило, як гарно тамтешня молодь вміє співати. Чув і старовинні весільні пісні. І сучасні. Шофер Володя Шевченко — той, на мое переконання, справжній народний талант.

Отже, таланти є. А чого тоді нема? Немає хороших матеріальних баз (клубні будівлі, обладнання, як правило, застарілі, господарства не надають матеріальної допомоги тощо). Немає справжніх ентузіастів, які постійно дбали б про віднайдення й збереження перлів фольклору, зокрема, унікальних козацьких пісень. (Устинівка виникла рівно 200 років тому, була козацьким військовим поселенням, про що свідчить цілий ряд топонімічних назв: та місцева молодь, як виявилось, не цікавиться не лише давнішою історією, але й про славного льотчика-земляка, дівчі Герон Радянського Союзу О. Ю. Мазуренка мало що знає).

Як наслідок названих та ряду не названих тут причин занепаду культурної роботи — Устинівський район єдиний в області, де жоден колектив художньої самодіяльності не удостоєний звання народного. Щоправда, існував ще донедавна хор при Устинівському РБК, який претендував на це звання. Кілька разів призначалася й змінювалася дата приїзду авторитетної комісії обласного управління культури, яка мала атестувати цей колектив. Комісія так і не приїхала. Хор же на сьогодні фактично розпався — ще одна інформація для роздумів.

Життя не стоїть на місці. Відбуваються в ньому соціальні зрушення, змінюється й ставлення до того, що склалося у віках багатство й гордість українського народу. Хочеться вірити, що, приміром, намічене в селі Інгульському відкриття філіалу райцентрової (єдиної в районі) музичної школи не лише сприятиме залученню дітей до музичної грамоти, але й (і в першу чергу) пробудженню у них дивного інтересу до музичних багатств рідного краю. Хочеться вірити, що для сьогоденної молоді питання про те, що важливіше — співати чи план давати, — завтра не стоятиме.

С. ПЕТРЕНКО.
Устинівський район.

ГАРТ ХЛІБОРОБСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ

Ангел Ілієв — керівник комплексної бригади з села Болгарезо і Володимир Дінул — механізатор колгоспу імені Шевченка Доброзелівського району, прощаючись, довго тисли один одному руки, міцно обнялися. І їхні поцітунки були зрозумілими: прощалися друзі, справжні, від землі, від хліба.

— Володя, тепер чекаємо тебе в нас, в Болгарії, — мовив на прощання А. Ілієв.

То була вже їхня не перша зустріч у рамках міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Адже і Володя, і Ангел — члени клубу. Та й засідання тоді, в 1985 році в Кіровограді було п'ятнадцять, ювілейне. Клуб «Кіровоград — Толбухін» за ці роки став справжнім гартм хліборобської майстерності, гартм дружби молоді міст-побратимів. Якось у розмові з молодими механізаторами почесний голова клубу «Кіровоград — Толбухін», двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гігалов назвав клуб живучим струмком взаємності. І цей струмок живить, збагачує молодих українських і болгарських друзів знаннями, досвідом, тісним взаєморозумінням і міцною дружбою.

Будучи в Толбухіні, я зустрічався з Ангелом Ілієвим. Довго і зацікавлено снували чорний чоловік розповідав мені про дружбу зі своїми кіровоградськими друзями, про хліборобський досвід, який він і його товариші по бригаді запозичили у наших молодих механізаторів.

Уже чотири роки діє комплексна бригада, яку очолює Ангел. Обробляє вона 4800 гектарів землі. І вирощують механізатори з основною пшеницю. Комплексна бригада функціонує, як самостійна одиниця. До її складу входять 44 механізатори, 12 ремонтників, 19 різноробочих і 15 — адміністративно-управлінських та обслуговуючий персонал. Це бригади нового типу, бо в них молодь повний господарський і довірливий техніки. У бригаді постійно дбають про поліпшення внутрібригадної організації для підвищення продуктивності праці і зняття собівартості продукції. Із цією метою ось уже кілька років тут оформляють спеціалізовані виробничі групи як

форми внутрібригадної організації праці. Група складається з чотирьох механізаторів. Укладається договір на п'ять років. Група виконує роботу самостійно, але в найгарячіші дні може користуватися допомогою родичів. В усіх механізаторів — перший клас. І такі спеціалізовані групи добре себе проявили на хлібних полях, мають хороші кінцеві результати.

Варто сказати, що на кожному засіданні міжнародного клубу «Кіровоград — Толбухін» іде жвава, зацікавлена розмова про цінності дальної інтенсифікації сільськогосподарського виробництва, участі в цьому молоді двох братніх країн. А досвід молодим хліборобам не позичати. Наприклад, добре відомі і в Толбухінському окрузі ІРВ, і в нашій області комплексна бригада промислового виробництва Івана Христова з Методіївської бригади — член міжнародного клубу «Кіровоград — Толбухін». Кілька років колектив І. Христова займає перші місця в окрузі по урожайності пшениці, яка в середньому становить по 58,2 центнера з гектара. Якось на одному із засідань клубу Івана Христова запитали, в чому секрет таких стабільних і високих врожайів. Він відповів: «У людях». Бригада — монолітний, трудолюбивий колектив, одностайний. До речі, на засіданні клубу неодноразово доводилося чути від керівників молодіжних колективів одну і ту ж думку: молодь із бригад приходить не звільняється. Отож одну з головних турбот міжнародного клубу — механізаторські надрі — визначив сам час.

У вересні нинішнього року в Кіровограді відбулося сьомнадцяте засідання міжнародного клубу механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Із п'ятиріччя чекають зустрічі друзі. Чекає А. Ілієв в гості до себе, в бригаду, і молодий механізатор В. Дінул. Він — неодноразовий переможець обласного і республіканського змагання жатварів. А хлопці хліборобів сьогодні — вчасно і високоякісно зібрати урожай-87. Нині вирішено, що болгарські гості не лише побувають у своїх молодих кіровоградських колег, а й попрацюють разом з ними в полі, на фермах. Адже це триєвніше заготівлі кормів, на порі буде збирання сої, пшениці. Найліпші гості детально ознайомляться з організацією і умовами праці молодих кіровоградських механізаторів, виявлять невикористані резерви, пропрахують і потім на засіданні клубу обміняються досвідом, наміляють шляхи дальшої інтенсифікації сільськогосподарського виробництва.

Отже, діалог триватиме. Дружба болгарських і радянських побратимів міцніє.

С. ЮР'ЄВ.

РОСІЙСЬКА МОВА У СЛОВАЧЧИНІ

У листопаді виповнюється десять років братів-славському філіалу Московського інституту російської мови імені О. С. Пушкіна.

— Одне з наших завдань — допомогти тим, хто вивчає російську мову або вдосконалює свої знання. Перш за все — чителям російської мови і студентам-філологам, — розповідає завідувач філіалом Т. М. Протасова.

Ми прагнемо розповісти нашим чехословацьким друзям про життя Радянського Союзу, познайомити з його історією і культурою. Часто проводимо бесіди про Москву, Київ, Волгоград. У місті Дунаєвська-Стреда, наприклад, організували виставку про життя і творчість Л. М. Толстого.

Влада СИМОНІДЕСОВА.
Братіслава.

«ЛОРДИ НОСЯТЬ НАШЕ ВЗУТТЯ»

Взутий комбінат імені Густава Калемента в місті Тржебніч — один з найбільших і найстаріших у Чехословаччині та Європі. Цього року йому виповнюється 155 літ. А шити чоботи у цьому моравському місті почали ще у XVI віці.

— І англійські лорди

КАЛЕЙДОСКОП

носять наше взуття, — говорить заступник генерального директора комбінату Милош Крелачек. — На західному ринку попитом користуються шкіряні туфлі простих і елегантних моделей. Замовники у соціалістичних країнах схильні до яскравого взуття з різноманітною фурнітурою. Смак у всіх різнити, і ми прагнемо їх задовольнити. Ідемо в ногу зі світовою модою, беремо участь в ярмарках у ФРН, Австрії, Данії і Югославії.

Іржі ФЛОРІАН.
Тржебніч.
(ОРЕБС—АПН).

У «КНИЖІ РЕКОРДІВ»

Із «Книги рекордів» Гіннеса, наприклад, можна дізнатися, що в музеї міста Брно експонується найбільше у світі ікло монета, яке збереглось. Його довжина — 5,02 метра. Що звук «рж» — найнезвичайніший для людської мови і зустрічається лише у чеській. Гіннес повідомляє також, що з 1934 року празький стадіон на Страгові є найбільшим у світі: одночасно він поміщає 240 тисяч глядачів і 40 тисяч учасників спортивних виступів. У розділі спортивних рекордів Чехословаччина згадується не раз. Про це потурбувалися світові рекордсмени і чемпіони, усталені чехословацькі спортсмени Ярмак Кратохвілов, Петер Ірмус та інші. «Книга рекордів» нагадує про те, що легкоатлетка Дана Затопкова була найстаршою серед жінок, які завоювали олімпійські медалі, — їй було 37 років і 348 днів.

(«Світ в образах» — АПН).

ПЛАНЕТА

ПОДІЇ.
ФАКТИ.
КОМЕНТАР

На древній землі Лаосу.

На знімку: жителька Луангпрангана.

Фото М. ПОТИРНИКЕ.
Фотокроніка ТАРС.

ВІД ОБРАЗУ ВРОГА ДО ОБРАЗУ ПАРТНЕРА

Перш за все, американо-радянську кіноініціативу слід розуміти як прагнення створити некомерційну громадську організацію, яка б об'єднала представників кінематографії США і СРСР, допомогла б їх співробітництву, підкреслила на прес-конференції після засідання Елем Клімов, обраний президентом АРК із радянської сторони. З боку США цей пост займає відомий продюсер Марк Герзон. На думку обох президентів таке співробітництво могло б сприяти покращенню взаємовідносин між країнами.

У зв'язку з цим на прес-конференції зазначалося, що за останній час у кінематографії двох країн помітно посилюється тенденція створення образу ворога по відношенню один до одного. Перш за все це стосується таких фільмів, як «Червоний світанок» або «Америка», в яких «росіяни» зображені в образливому вигляді, закладена ідея радянського збройного вторгнення у США. Кар-

тини, подібні цим, на думку багатьох американських і радянських кінематографістів, які виступили на прес-конференції, покликані породжувати страх і ненависть у душах людей США по відношенню до СРСР. Подібні стрічки необхідно вилучити із кіно обох країн. Необхідно думати про створення образу партнера, який підключився б до спільних творчих зусиль двох великих народів, направлених на їхнє об'єднання у вирішенні таких важливих завдань, як забезпечення міцного миру, вирішення екологічних проблем, розвиток економіки, культури, позбавлення людства від голоду і хвороб.

У зв'язку з цим кореспондент з Югославії запитав, чи не відіб'ється негативно створення такого ворога по відношенню один до одного. Перш за все це стосується таких фільмів, як «Червоний світанок» або «Америка», в яких «росіяни» зображені в образливому вигляді, закладена ідея радянського збройного вторгнення у США. Кар-

складають меншість населення, відповідав йому Елем Клімов, але від розвитку відносин між цими двома країнами на теперішній момент багато в чому залежить доля цивілізації. Ось чому обов'язок усіх чесних людей, перш за все політиків і творчих працівників, які можуть впливати на людську свідомість, зробити все, щоб ці відносини розвивалися не в бік конфронтації, а в бік миру і співробітництва.

Які ж конкретні плани були намічені в Москві під час засідання АРК? Перш за все, створення спільних фільмів. Наприклад, американський режисер Стенлі Крамер і радянський письменник Алесь Адамович думають зняти фільм під назвою «Чорнобиль». Задумано документальну стрічку «Штурм» — про співробітництво радянських і американських рибалок у Баренцевому морі. Відбудуться фестивалі радянських фільмів у США і американських у СРСР. Спільно з американськими рухами за мир і Радянським комітетом захисту миру АРК планує провести симпозиум на тему, як подолати колишні стереотипи в кіно двох країн. Намічено телеміст з участю радянських і американських кінематографістів.

Андрій ПРАВОЗ,
спецкор АПН.

Активну участь у універсальному двомісячному заході з застосування норм для громадянського товариства беруть школярі Новоукраїни. На знімку: старшокласники міської СШ № 1 Микола БАНДЮК, Володимир ПАСІЧНИК, Сергій ПРАСНОЩОК заготовляють різнобарв'я у колгоспі імені Ленінського комсомолу.

Фото В. ГРИБА.

ШЛЯХИ ТРАДИЦІЙ

Юні герої, піонери Яша Матвієнко, Федя Шепель, Ваня Юрченко та Ваня Коноваленко із села Підлісне Олександрівського району у роки війни активно допомагали народним месникам. Вони попередили партизанів загону імені К. Е. Ворошилова про велику каральну акцію, яку готували фашисти. 25 жовтня 1943 року гітлерівські негідники закопали хлопців живими в землю.

Та пам'ять про них не вмерла. Ось і цього року молоді червонозорівці звідси, від підніжжя пам'ятника героям, вже вкотре вирушили в традиційний похід місцями революційної, бойової та трудової слави Кіровоградщини. Такі походи щороку, починаючи з 1979, проводить комітет комсомолу й організація ДТСААФ спільно із спортивним клубом «Зірка» Кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

Похід цього разу очолює інструктор спортивного клубу «Зірка» А. В. Закерничний, за помічника йому був кандидат у майстри спорту із спортивного орієнтування Валерій Герасченко.

Надвечір ми зупинилися на лісовій галявині біля села Стремешине, розбили табір на високій кручі. Тут вже почалися

давні партизанські місця, де в роки війни не раз зупинялися партизани загону імені К. Е. Ворошилова.

Із серпня 1941 по березень 1944 народні месники Кіровоградщини знищили 11 тисяч фашистів та націоналістичних зрадників, пустили під укіс 74 ворожих ешелони, вивели з ладу 142 паровози, 1367 вагонів і 102 цистерни, знищили 49 залізничних та шосейних мостів, тисячі автомашин ворога.

Уранці після сніданку, не знімаючи табору, вирушили у село Розумівку. Відвідали сімейну усипальню-церкву героя Вітчизняної війни 1812 року М. М. Рєвського. Учасники походу ознайомилися також з експонатами місцевого історико-краєзнавчого музею, слухали розповідь його директора Ф. Ю. Бурлаки про минуле, у тому числі і про декабристів, чия життя тісно пов'язане з історією краю.

Фото автора.

Чимало цікавого можна розповісти про краї, куди проходив маршрут експедиції. Так, в селі Шпаківому Новомиргородського району 1821 року був О. С. Пушкін, гостюючи в сім'ї свого приятеля М. І. Гнедича. У селі Бровковому пам'ятають про участь селян в Канізькому повстанні 1918 року проти австро-німецьких окупантів. Тут же, біля села, у вересні 1920 року загинув елисаветградської міліції та сільського активу, очолюваний більшовиком І. С. Компанієм, знищив контрреволюційну банду.

На березі Інгулу, між селами Родниківкою і Петровим натрапили на старі окопи, які лишилися тут з

РІДНИЙ КРАЙ

часів війни. Похід закінчився в Оситняжці, звідки червонозорівці повернулися в Кіровоград автобусом. Вони з собою привезли додому не тільки багато спогадів про побачене, але й цікаві матеріали, які будуть використані багатотиражною газетою та радіомовленням об'єднання.

М. НОЖНОВ, громадський кореспондент «Молодого комунара».

На знімку: пам'ятники юним героям Я. МАТВИЄНКУ, Ф. ШЕПЕЛЮ, В. ЮРЧЕНКУ та В. КОНОВАЛЕНКУ в селі Підлісне Олександрівського району.

Хай щастить!

У Маловисківському СПТУ № 16 пройшов перший випуск його вихованців. 78 юнаків і дівчат поповнили загін будівельників області.

Для підготовки зміни робітничому класу значних зусиль докладав колектив інженерно-педагогічних працівників училища. 27 випускників склали державні екзамени на «відмінно», 8 отримали кваліфікаційні розряди вище встановлених. М. Мельник, О. Лопушнян, Н. Перкіна та С. Ляховецька закінчили училище з відзнакою, дістали направлення до вищих, середніх інженерно-педагогічних та будівельних навчальних закладів. Юнаки та дівчата дістали також направлення на майданчики нового міста гірників Нової Висі неподалік від Малої Виски.

Колектив училища відчуває велику підтримку від базового підприємства. У цьому році завершується будівництво гуртожитку, культурно-побутового центру. Навчальні кабінети та майстерні обладнані найновішими верстатами та приладами.

Після урочистої частини була проведена прес-конференція між випускниками та інженерно-педагогічними працівниками з питань перспективи навчання в СПТУ.

Л. ШАТНА, зав. сектором по роботі з учнями профтехучилища обкому ЛКСМ України.

СПОРТ — СПОРТ — СПОРТ

Чергові завдання конкурсу

Любителям шахів, учасникам конкурсу нашої газети пропонуємо правильні рішення завдань минулого туру:

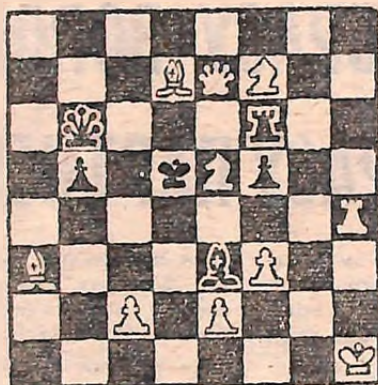
ЗАВДАННЯ № 9

1. Фаб5. Будь-який хід чорних не рятує їх від поразки.

ЗАВДАННЯ № 10

1. Фаб1 + Крд5. 2. Фд1 Крд4. 3. Фд8 + Крд5. 4. Фаб8 + Крд4. 5. Фд4Х.

1. Фаб1 Фс3. 2. Фс3 Крд5. 3. Фд4 Крс6. 4. Кс3 Сс6. 5. Фд6Х.

ЗАВДАННЯ № 11

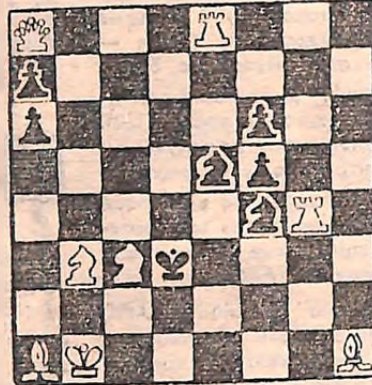
Білі: Крh1, Фс7, Тh4, Сс3, Сд7, Кf7, Кс5, п.п. с2, е2, f3 (10).

Чорні: Крд5, Фд6, Тf6, Сс3, п.п. b5, f5 (6).

Білі починають. Мат у три ходи. (3 очка).

Після п'яти турів лідирують В. Цивільов, команда гуртка «Біла тура» обласного центру та М. Атаманюк з Гайворона. Усі вони мають у своєму активі по 21 очку. Далі розташувалися А. Андєєв (Кіровоград) — 19 очок, В. Манойленко (Кіровоград) — 18, Л. Погорелова (Устинівський район) — 13.

Пропонуємо чергові завдання і нагадуємо, що на розв'язання композицій дається 10 днів з моменту їхнього опублікування.

ЗАВДАННЯ № 12

Білі: Крh1, Фаб8, Те8, Тg4, Чh1, Са1, Кh3, Кс3 (8).

Чорні: Крд3, Ке5, Кf4, п.п. а7, а6, f6, f5 (7).

Білі починають. Мат у два ходи. (2 очка).

«Зірка» — «Нафтовик» — 1:2

Охтирські футболісти завжди були для «Зірки» «незручним» суперником. У звітній грі супротивком гостям стали дощ і важке поле — адже за несприятливих умов значно легше руйнувати атаки, ніж будувати.

Кіровоградці помінялися в імовірній надії, що «Нафтовик» буде лише оборонятися, і були по-

карані. На 13-й хвилині одна з рідкісних атак суперника принесла їм успіх. Віталій Хромен пробив із дальньої відстані, і Борис Філатов не встиг зреагувати на м'яч. 0:1.

За десять хвилин до перерви Михайло Калита до пенальті зрівняв рахунок, покаравши охтирців за грубу гру в межах

штрафного майданчика проти Конельської. Доля гри була вирішена у другому таймі. На 76-й хвилині Віктор Попович із кутового забив вирішальний гол на користь гостей.

С. БОНДАРЕВ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ФУТБОЛ

КІРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 6

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1987—1988 навчальний рік
на такі спеціальності:

НА БАЗІ 8 КЛАСІВ —

токаря,
столяр-верстатник,
слюсар-механоскладальних робіт.

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

токаря,
слюсар-інструментальник,
слюсар-ремонтник,
електрозварник,
електромонтер по обслуговуванню устаткування.

ВЛ. слюсар-складальник радіоапаратури, контролер-настр. ошадних газ, контролер слюсарно-верстатних робіт (ВТН), кресляр.

оператор верстатів з числовим програмним управлінням. Приймаються юнаки і дівчата на всі спеціальності. Встигаючим учням, які навчаються на базі 10 класів, і воїнам, звільненим з лав Радянської Армії, виплачуватиметься стипендія в розмірі 70—80 карбованців на місяць. Під час виробничої практики на підприємствах і в майстернях учням виплачується стипендія і 50 процентів від заробленої суми.

Час навчання зараховується до трудового стажу. Учні, які закінчать училище з відзнакою, і працюватимуть на підприємстві, мають право вступати до середніх і вищих навчальних закладів.

Початок занять — з 1 вересня.

До заяви додають: документ про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, характеристику зі школи або місця роботи, медичні довідки (форма № 086/у) і № 63 про медичні щеплення, шість фотокартон 3Х4 см.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефони: 4-05-01, 4-04-34.

Приймальна комісія.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-63; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.